

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Co přineslo pěvkyni Kateřině Kněžíkové mateřství?

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 02.02.2026 0:00, Datum importu: 02.02.2026 0:14, Zdroj: E15 Magazín, Autor: Petr Weikert, Rubrika: Portfolio - otázky & odpovědi, Strana: 42, Periodicita: Měsíčně, Vydavatel: CZECH NEWS CENTER, a.s., Země: CZ, AVE: 899 261 Kč, GRP: 0,41, OTS: 37 141, Prodaný náklad: 3 545, Tištěný náklad: 8 700, Čtenost: 37 141, Plocha: 270725 mm²

ženy v klasické hudbě ____
4

JE SVĚTOVĚ uznávanou operní pěvkyní, všechno ale mohlo být jinak. Když se Kateřina Kněžíková hlásila na konzervatoř, její učitelka žádala tamní profesorku o konzultaci. Ta si ji však odmítla poslechnout s argumentem, že takových hlasů je jako dlažebních kostek v Praze. Jenže Kateřina Kněžíková zlomila nevýhodu, kterou mají mnohé začínající zpěvačky, a našla svůj hlas.

Později se také dvakrát popasovala s mateřskou rolí, ačkoli to bylo o to složitější, že jejím mužem je operní pěvec Adam Plachetka, ve světě mimořádně žádaný basbaryton. „Ženský svět je v našem oboru extrémně tvrdý a oproti mužskému nespravedlivý,“ podotýká otevřeně pro e15 magazín.

Když se Kněžíková ohlíží za uplynulým rokem, přirovnává ho k horské dráze. „Kolotoče obecně nemám moc ráda, ale tentokrát jsem se opravdu svezla,“ říká s potěšením. Vystoupila třeba v Anglii na festivalu v Glyndebourne v titulní roli Káti Kabanové ve stejnojmenné Janáčkově opeře s London Philharmonic Orchestra pod taktovkou Robina Ticciatiho nebo v Královské opeře v Londýně jako sólistka inauguračního koncertu dirigenta Jakuba Hruší.

„Loňský i letošní rok jsou pro mě hodně ve znamení Janáčka. Zjevně jsem do něj dozrála,“ poznamenává pěvkyně, a když se jí zeptáte, jak člověk pozná, že do Janáčka dozrál, odpoví lakonicky: Poznat to ani nemusíte, je potřeba to vyzkoušet. „Jak stárne tělo, zraje i hlas. Nemá cenu ho udržovat v nějaké umělé pozici jen proto, že jste v ní byli na začátku,“ vysvětluje Kateřina Kněžíková.

Jak se naučit čouhání z davu. A to je právě chvíle, kdy je třeba se vrátit o několik let zpátky k mladičké Kateřině, která se napoprvé neprobojovala na konzervatoř. K dívce původem z Dolní Lutyně, již ostatní utvrzovali v tom, že její hlas není dostatečně velký pro všechny nároky hudebního studia.

„U kluků se na to takhle nenahlíží, startovní čáru mají mnohem snazší,“ podotýká. A jako příklad dává svého muže: „Adam se hlásil na konzervatoř kvůli kamarádovi a byl přijat jako poslední. Kdyby byl tenor, kterých je opravdu jen hrstka, jsem přesvědčená, že by k přijetí stačilo jen zpívat vysoko,“ říká, hned ovšem dodává, že je ale na člověku, jak příležitost chytne za pačesy a naloží s ní.

Z téhle zkušenosti jí také vyplynulo jedno velké ponaučení, jež dobře definuje její kariéru. „Říkám to i všem svým studentům: musejí takzvaně čouhat z davu. Musejí umět něco navíc a tu přednost, kterou mají, musejí ještě povýšit. Jinak zapadnou do průměru,“ radí Kateřina Kněžíková.

Sama nadšení k opeře nasála poprvé v šestnácti letech, když v **Národním divadle moravskoslezském** viděla Smetanovu Prodanou nevěstu. „V ten večer jsem se rozhodla být zpěvačkou. Nějaká klidná voda ve mně se vzbouřila a druhý den jsem šla za učitelkou zpěvu s tím, že se chci připravit na zkoušky na konzervatoř,“ vrací se o roky zpět. Hudba byla v jejím životě přítomná vždycky, ale jen jako zábava: tatínek hrál na housle, babička zpívala i její starší sestra má muzikální nadání.

V Prodané nevěstě později Kateřina Kněžíková dostala svou první roli a stejně tak s ní obnovovala kariéru po prvním mateřství. To už dobře věděla, že musí umět vyčnívat z uměleckých škatulek a najít vlastní cestu. Paradoxně jí k tomu pomohlo právě mateřství. „Že můj hlas dozrává, je velký a je opravdu přítomný v hledišti, jsem si začala uvědomovat poměrně pozdě, až po třicítce, po narození první dcery. Byť jsem si tím tehdy ještě nebyla jistá, zlom byl slyšet. Začala jsem si více vydobývat svůj prostor a pochopila, že spousta věcí, které jsem slyšela, byly mylné.

Po druhém porodu to už bylo úplně jasné,“ vzpomíná.

Buldozer na hraně záruky. Ostatně dva návraty na pódia po mateřské jí přinesly dvě velmi odlišné zkušenosti. Poprvé začala Kateřina Kněžíková s koncertováním půl roku po porodu a na celé představení si troufla až po tři čtvrtě roce. „Ze všeho jsem měla obrovský strach. Všichni mě strašili, že když začnu moc brzo, mohlo by to mít následky na hlase,“ líčí. V té době se stala nejdůležitější pečující osobou její maminka – druhým manželem, jak Kněžíková s nadsázkou říká.

Po narození druhé dcery začala pracovat dřív, zhruba po třech měsících. Příležitosti k vystoupení bylo tolik, že je nešlo dokola odmítat. „A taky jsem se těšila na pódia. Byla jsem v těhotenství nemocná a nevěděla, jestli se budu moct ke zpěvu vrátit. Hodně lidí se mě před prvním koncertem ptalo, jaké to bude a jestli to zvládnou. Neřešila jsem nic, byla jsem ráda, že jsem vůbec schopná existovat,“ popisuje. Jenže pocit, že musí všechny ty věci stihnout, Kateřinu Kněžíkovou záhy doběhl. Přišla únava, nemocná začala být častěji než obvykle. „Přesto jsem moc ráda, že jsem dokázala kariéru s mateřstvím spojit. Žádná role není tak důležitá, abych oželela roli matky,“ říká.

Kariéra běží dál a Kateřina Kněžíková se někdy cítí jako „buldozer, který všechno zvládne“, jindy zase „poznává svoji expirační dobu“. V takových chvílích si vzpomene na radu své profesorky na konzervatoři, že stejný čas, který věnuje zpívání, musí věnovat také odpočinku. Dřív se jí to ne vždy dařilo, dnes je už na sebe přísnější. Jako mnozí další pěvci chodí své hlasivky nechat odpočinout do kryokomory. „Hlasivky rychle regenerují a udržujete si vysokou míru imunity,“ popisuje výhody mrazivé kúry.

Stejně otevřeně jako o složitém ženském údělu ve světě zpěvu mluví Kateřina Kněžíková také o rozdílech mezi českou a zahraniční hudební branží. Ten hlavní se týká nabídek práce. Zatímco ze zahraničí vřdycky dostávala ambiciózní, někdy i takové, že si na ně netroufla, v Česku podle ní pořád hraje velmi silnou roli, kam si odborná veřejnost zpěváka zařadí na začátku profesní cesty. Anebo aspoň donedávna hrálo, nicméně to, jak je v hudebním světě vnímána „venku a tady, je stále diametrálně odlišné“, říká pěvkyně.

Uhoněné věrné milování. Janáčkovský byl pro Kateřinu Kněžíkovou uplynulý rok a letos to nebude jiné. V únoru ji nejprve čeká premiéra Smetanovy Čertovy stěny v **Národním divadle** v Brně, hned potom se však na stejné scéně představí jako Janáčková Káťa Kabanová. Následně ji čeká debut ve Státní opeře v Praze v roli Desdemony ve Verdiho Otellovi, pak ale zase Janáček a jeho Jenůfa. Druhou půlku roku zahájí na Dvořákově Praze v opeře Jakobín, festival Janáček Brno 2026 na přelomu října a listopadu jí však přinese hned tři příležitosti spojené s dílem moravského skladatele, který spolu s Antonínem Dvořákem patří ve světě k nejznámějším zástupcům tuzemské klasické hudby. V Brně bude zpívat Lišku Bystroušku, Káťu Kabanovou a také Glagolskou mši.

Když se k jejímu kalendáři přidá přeplněný plán Adama Plachetky na příští rok, je z toho opravdu těžký úděl. Nepřekvapí proto, že Kateřinu Kněžíkovou rozčilují romantické představy o zpívajícím páru – prý se jí na to ptá skoro každý a už se z toho stalo trochu klišé. „Že bych myla nádobí a v objetí jsme si jen tak zazpívali Věrné milování, je v mé představě úsměvné. Zpěv je naše práce, doma se oba učíme a připravujeme na představení,“ konstatuje. „Ale nemáme ji přítomnou víc, než je nezbytně nutné,“ dodává.

O dětech pěveckého páru už byla řeč. Pro mladší Barborku je hudba spíš zábava, zato starší Adélka má našlápnuto ve stopách svých rodičů. Když se Kateřiny Kněžíkové zeptáte, jakou radu podobnou té o odpočinku, kterou dostala na konzervatoři, by pro ni měla, dlouze se zamyslí. A pak řekne, že by byla radši, kdyby si Adélka vybrala jiný životní cíl. „Tahle kariéra je do značné míry obět'. Děti to vidí – rodiče jsou dva zpěváci, co nejsou doma. Nevím, jestli jí můžu doporučit to všechno podniknout, protože nakonec může být dost zklamaná.“ Jednu radu ale Kateřina Kněžíková pro svou dceru najde: „Pokud si zpívání přece jen vybere, tak ať nikdy neztrácí radost.“ —

MANŽELSKÉ ZPĚVY

Kateřina Kněžíková a Adam Plachetka se nepotkávají jen doma, společně také koncertují. A nahráli i dvě alba, na obou je doprovodil Symfonický orchestr Českého rozhlasu. První, Každý jen tu svou... z roku 2018, je výběrem z operních čísel Antonína Dvořáka a Bedřicha Smetany, druhé, letos v lednu vydané Operette gala, přináší melodie z nejslavnějších operet.

TEXT PETR WEIKERT

Autor fotografie: FOTO MICHAELA SZKANDEROVÁ MUA ZORA IANCHTEV

Popis fotografie: Jako mnozí další pěvci chodí Kateřina Kněžíková své hlasivky nechat odpočinout do kryokomory. „Hlasivky rychle regenerují a udržujete si vysokou míru imunity,“ popisuje výhody mrazivé kúry.

ženy v klasické hudbě —

Co přineslo pěvkyni Kateřině Kněžíkové mateřství?

JE SVĚTOVĚ uznávanou operní pěvkyní, všechno ale mohlo být jinak. Když se Kateřina Kněžíková hlásila na konzervatoř, její učitelka žádala tamní profesorku o konzultaci. Ta si ji však odmítla poslechnout s argumentem, že takových hlasů je jako dlažebních kostek v Praze. Jenže Kateřina Kněžíková zlomila nevýhodu, kterou mají mnohé začínající zpěvačky, a našla svůj hlas. Později se také dvakrát popasovala s mateřskou rolí, ačkoli to bylo o to složitější, že jejím mužem je operní pěvec Adam Plachetka, ve světě mimořádně žádaný basbaryton. „Ženský svět je v našem oboru extrémně tvrdý a oproti mužskému nespravedlivý,“ podotýká otevřeně pro e15 magazín.

Když se Kněžíková ohlíží za uplynulým rokem, přirovnává ho k horské dráze. „Kolotoče obecně nemám moc ráda, ale tentokrát jsem se opravdu svezla,“ říká s potěšením. Vystoupila třeba v Anglii na festivalu v Glyndebourne v titulní roli Káti Kabanové ve stejnojmenné Janáčkově opeře s London Philharmonic Orchestra pod taktovkou Robina Ticciatiho nebo v Královské opeře v Londýně jako sólistka inauguračního koncertu dirigenta Jakuba Hrůši.

„Loňský i letošní rok jsou pro mě hodně ve znamení Janáčka. Zjevně jsem do něj dozrála,“ poznamenává

pěvkyně, a když se jí zeptáte, jak člověk pozná, že do Janáčka dozrá, odpoví lakonicky: Poznat to ani nemusíte, je potřeba to vyzkoušet. „Jak stárne tělo, zraje i hlas. Nemá cenu ho udržovat v nějaké umělé pozici jen proto, že jste v ní byli na začátku,“ vysvětluje Kateřina Kněžíková.

Jak se naučit čouhání z davu. A to je právě chvíle, kdy je třeba se vrátit o několik let zpátky k mladičké Kateřině, která se napoprvé neprobojovala na konzervatoř. K dívce původem z Dolní Lutyně, již ostatní utvrzovali v tom, že její hlas není dostatečně velký pro všechny nároky hudebního studia. „U kluků se na to takhle nenahlíží, startovní čáru mají mnohem snazší,“ podotýká. A jako příklad dává svého muže: „Adam se hlásil na konzervatoř kvůli kamarádovi a byl přijat jako poslední. Kdyby byl tenor, kterých je opravdu jen hrstka, jsem přesvědčená, že by k přijetí stačilo jen zpívat vysoko,“ říká, hned ovšem dodává, že je ale na člověku, jak příležitost chytne za pačesy a naloží s ní.

Z téhle zkušenosti jí také vyplynulo jedno velké ponaučení, jež dobře definuje její kariéru. „Říkám to i všem svým studentům: musejí takzvaně čouhat z davu. Musejí umět něco navíc a tu přednost, kterou mají,

TEXT
PETR
WEIKERT
FOTO
MICHAELA
SZKANDEROVÁ
MUA
ZORA
JANCHTEV

portfolio ~ otázky & od

Jako
mnozí další
pěvci chodí
Kateřina
Kněžíková
své hlasivky
nechat od-
počinout do
kryokomory.
„Hlasivky
rychle
regenerují
a udržujete
si vysokou
míru imuni-
ty,“ popisuje
výhody
mrazivé
kúry.

musejí ještě povýšit. Jinak zapadnou do průměru,“ radí Kateřina Kněžíková.

Sama nadšení k opeře nasála poprvé v šestnácti letech, když v Národním divadle moravskoslezském viděla Smetanovu Prodanou nevěstu. „V ten večer jsem se rozhodla být zpěvačkou. Nějaká klidná voda ve mně se vzbouřila a druhý den jsem šla za učitelkou zpěvu s tím, že se chci připravit na zkoušky na konzervatoř,“ vrací se o roky zpět. Hudba byla v jejím životě přítomná vždycky, ale jen jako zábava: tatínek hrál na housle, babička zpívala i její starší sestra má muzikální nadání.

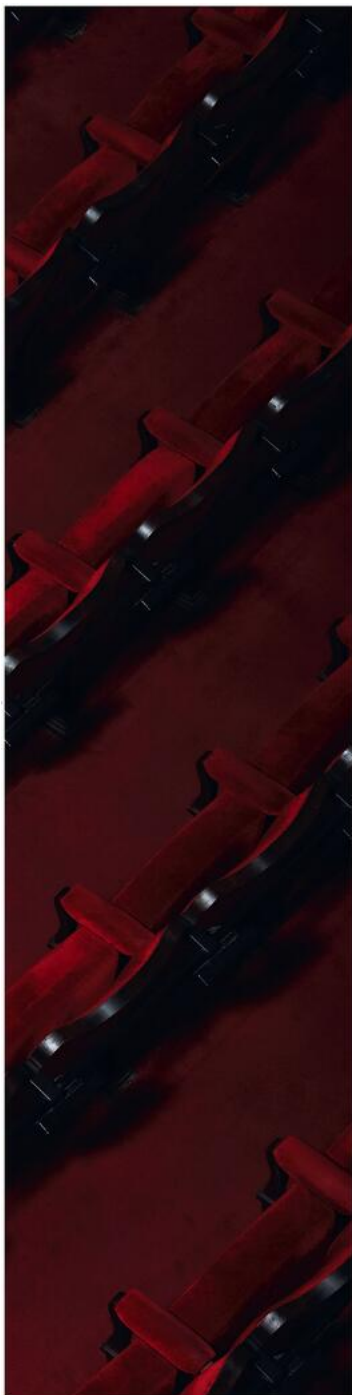
V Prodané nevěstě později Kateřina Kněžíková dostala svou první roli a stejně tak s ní obnovovala kariéru po prvním mateřství. To už dobře věděla, že musí umět vyčnívat z uměleckých škatulek a najít vlastní cestu. Paradoxně jí k tomu pomohlo právě mateřství. „Že můj hlas dozrává, je velký a je opravdu přítomný v hledišti, jsem si začala uvědomovat poměrně pozdě, až po třicítce, po narození první dcery. Byť jsem si tím tehdy ještě nebyla jistá, zlom byl slyšet. Začala jsem si více vydobývat svůj prostor a pochopila, že spousta věcí, které jsem slyšela, byly mylné. Po druhém porodu to už bylo úplně jasné,“ vzpomíná.

Buldozer na hraně záruky. Ostatně dva návraty na pódia po mateřské jí přinesly dvě velmi odlišné zkušenosti. Poprvé začala Kateřina Kněžíková s koncertováním půl roku po porodu a na celé představení si troufla až po tři čtvrtě roce. „Ze všeho jsem měla obrovský strach. Všichni mě strašili, že když začnu moc brzo, mohlo by to mít následky na hlas,“ líčí. V té době se stala nejdůležitější pečující osobou její maminka – druhým manželem, jak Kněžíková s nadsázkou říká.

Po narození druhé dcery začala pracovat dřív, zhruba po třech měsících. Příležitosti k vystoupení

e15 magazin ~ únor 2026 ~

bylo tolik, že je nešlo dokola odmítat. „A taky jsem se těšila na pódia. Byla jsem v těhotenství nemocná a nevěděla, jestli se budu moct ke zpěvu vrátit. Hodně lidí se mě před prvním koncertem ptalo, jaké to bude a jestli to zvládnou. Neřešila jsem nic, byla jsem ráda, že jsem vůbec schopná existovat,“ popisuje. Jenže pocit, že musí všechny ty věci stihnout, Kateřinu Kněžíkovou záhy doběhl. Přišla únava, nemocná začala být častěji než obvykle. „Přesto jsem moc ráda, že jsem dokázala kariéru s mateřstvím spojit. Žádná role není tak důležitá, abych oželela roli matky,“ říká.

Kariéra běží dál a Kateřina Kněžíková se někdy cítí jako „buldozer, který všechno zvládne“, jindy zase „poznává svoji expirační dobu“. V takových chvílích si vzpomene na radu své profesorky na konzervatoři, že stejný čas, který věnuje zpívání, musí věnovat také odpočinku. Dřív se jí to ne vždy dařilo, dnes je už na sebe přísnější. Jako mnozí další pěvci chodí své hlasivky nechat odpočinout do kryokomory. „Hlasivky rychle regenerují a udržujete si vysokou míru imunity,“ popisuje výhody mrazivé kúry. Stejně otevřeně jako o složitém ženském údělu ve světě zpěvu mluví Kateřina Kněžíková také o rozdílech mezi českou a zahraniční hudební branží. Ten hlavně se týká nabídek práce. Zatímco ze zahraničí vždycky dostávala ambiciózní, někdy i takové, že si na ně netroufla, v Česku podle ní pořád hraje velmi silnou roli, kam si odborná veřejnost zpěváka zařadí na začátku profesní cesty. Anebo aspoň donedávna hrálo, nicméně to, jak je v hudebním světě vnímána „venku a tady, je stále diametrálně odlišné“, říká pěvkyně.

Uhoněné věrné milování. Janáčkovský byl pro Kateřinu Kněžíkovou uplynulý rok a letos to nebude jiné. V únoru ji nejprve čeká premiéra Smetanovy

MAN-ŽELSKÉ ZPĚVY

Kateřina Kněžíková a Adam Plachetka se nepotkávají jen doma, společně také koncertují. A nahráli i dvě alba, na obou je doprovodil Symfonický orchestr Českého rozhlasu. První, Každý jen tu svou... z roku 2018, je výběrem z operních čísel Antonína Dvořáka a Bedřicha Smetany, druhé, letos v lednu vydané Operette gala, přináší melodie z nejslavnějších operet.

Čertovy stěny v Národním divadle v Brně, hned potom se však na stejné scéně představí jako Janáčková Káťa Kabanová. Následně ji čeká debut ve Státní opeře v Praze v roli Desdemony ve Verdiho Otellovi, pak ale zase Janáček a jeho Jenůfa. Druhou půlku roku zahájí na Dvořákově Praze v opeře Jakobín, festival Janáček Brno 2026 na přelomu října a listopadu jí však přinese hned tři příležitosti spojené s dílem moravského skladatele, který spolu s Antonínem Dvořákem patří ve světě k nejznámějším zástupcům tuzemské klasické hudby. V Brně bude zpívat Lišku Bystroušku, Káťu Kabanovou a také Glagolskou mši.

Když se k jejímu kalendáři přidá přeplněný plán Adama Plachetky na příští rok, je z toho opravdu těžký úděl. Nepřekvapí proto, že Kateřinu Kněžíkovou rozčilují romantické představy o zpívajícím páru – prý se jí na to ptá skoro každý a už se z toho stalo trochu klišé. „Že bych myla nádobí a v objetí jsme si jen tak zazpívali Věrné milování, je v mé představě úsměvné. Zpěv je naše práce, doma se oba učíme a připravujeme na představení,“ konstatuje. „Ale nemáme ji přítomnou víc, než je nezbytně nutné,“ dodává.

O dětech pěveckého páru už byla řeč. Pro mladší Barborku je hudba spíš zábava, zato starší Adélka má našlápnuto ve stopách svých rodičů. Když se Kateřina Kněžíková zeptá, jakou radu podobnou té o odpočinku, kterou dostala na konzervatoři, by pro ni měla, dlouze se zamyslí. A pak řekne, že by byla radši, kdyby si Adélka vybrala jiný životní cíl. „Tahle kariéra je do značné míry obět. Děti to vidí – rodiče jsou dva zpěváci, co nejsou doma. Nevím, jestli jí můžu doporučit to všechno podniknout, protože nakonec může být dost zklamaná.“ Jednu radu ale Kateřina Kněžíková pro svou dceru najde: „Pokud si zpívání přece jen vybere, tak ať nikdy neztrácí radost.“ —

el5 magazin

el5 magazin

pro život & byznys v novém světě

9 772684 922005 01

únor 2026 cena 249 Kč

pro život & byznys v novém světě

ÚNOR
2026

el5

lvice LIZ

ÚPLNĚ PROMĚNY
ELIZAVETY MAXIMOVÉ
NA CESTĚ
ZA ÚSPĚCHEM

ženy v klasické hudbě

Co přineslo pěvkyni Kateřině Kněžíkové mateřství?

ESVĚTOVÉ uznávanou operní pěvkyní, všechno ale mohlo být jinak. Když se Kateřina Kněžíková hlásila na konzervatoř, její učitelka žádala tamní profesorku o konzultaci. Ta si ji však odmítla poslechnout s argumentem, že takových hlasů je jako dlažebních kosek v Praze. Jenže Kateřina Kněžíková domíla nevýhodu, kterou mají mnohé začínající zpěvačky, a našla svůj hlas. Později se také dvakrát popasovala s mateřskou rolí, ačkoli to bylo o to složitější, že jejím mužem je operní pěvec Adam Plachetka, ve světě mimořádně žádaný basbaryton. „Ženský svět je v našem oboru extrémně tvrdý a oproti mužskému nespravedlivý,“ podotýká otevřeně pro e15 magazín.

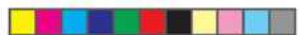
Když se Kněžíková ohlíží za uplynulým rokem, přirovnává ho k horské dráze. „Kolotoče obecně nemám moc ráda, ale tentokrát jsem se opravdu svezla,“ říká s potěšením. Vystoupila třeba v Anglii na festivalu v Glyndebourne v titulní roli Káti Cabanové ve stejnojmenné Janáčkově opeře s London Philharmonic Orchestra pod taktovkou Robina Ticciatiho nebo v Královské opeře v Londýně jako sólistka inauguračního koncertu širigenta Jakuba Hrůši.

„Loňský i letošní rok jsou pro mě hodně ve znamení Janáčka. Zjevně sem do něj dozrála,“ poznamenává

pěvkyně, a když se jí zeptáte, jak člověk pozná, že do Janáčka dozrál, odpoví lakonicky: Poznat to ani nemusíte, je potřeba to vyzkoušet. „Jak stárne tělo, zraje i hlas. Nemá cenu ho udržovat v nějaké umělé pozici jen proto, že jste v ní byli na začátku,“ vysvětluje Kateřina Kněžíková.

Jak se naučit čouhání z davu. A to je právě chvíle, kdy je třeba se vrátit o několik let zpátky k mladičké Kateřině, která se napoprvé neprobojovala na konzervatoř. K dívce původem z Dolní Lutyně, již ostatní utvrzovali v tom, že její hlas není dostatečně velký pro všechny nároky hudebního studia. „U kluků se na to takhle nenahlíží, startovní čáru mají mnohem snazší,“ podotýká. A jako příklad dává svého muže: „Adam se hlásil na konzervatoř kvůli kamarádovi a byl přijat jako poslední. Kdyby byl tenor, kterých je opravdu jen hrstka, jsem přesvědčena, že by k přijetí stačilo jen zpívat vysoko,“ říká, hned ovšem dodává, že je ale na člověku, jak příležitost chytne za pačesy a naloží s ní.

Z téhle zkušenosti jí také vyplynulo jedno velké ponaučení, jež dobře definuje její kariéru. „Říkám to i všem svým studentům: musejí takzvaně čouhat z davu. Musejí umět něco navíc a tu přednost, kterou mají,

TEXT
PETR
WEIKERT
FOTO
MICHAELA
SZKANDEROVÁ
MUA
ZORA
IANCHTEV

4

0226e15_2P_042-047_Knerikova_Si lux_K_h_IN.indd 44

22.01.2026 14:41:21

portfolio ~ otázky & odpovědi

Jako mnozí další pěvci chodí Kateřina Kněžíková své hlasivky nechat odpočinout do kryokomory. „Hlasivky rychle regenerují a udržujete si vysokou míru imunity," popisuje výhody mrazivé kúry.

musejí ještě povýšit. Jinak zapadnou do průměru," radí Kateřina Kněžíková.

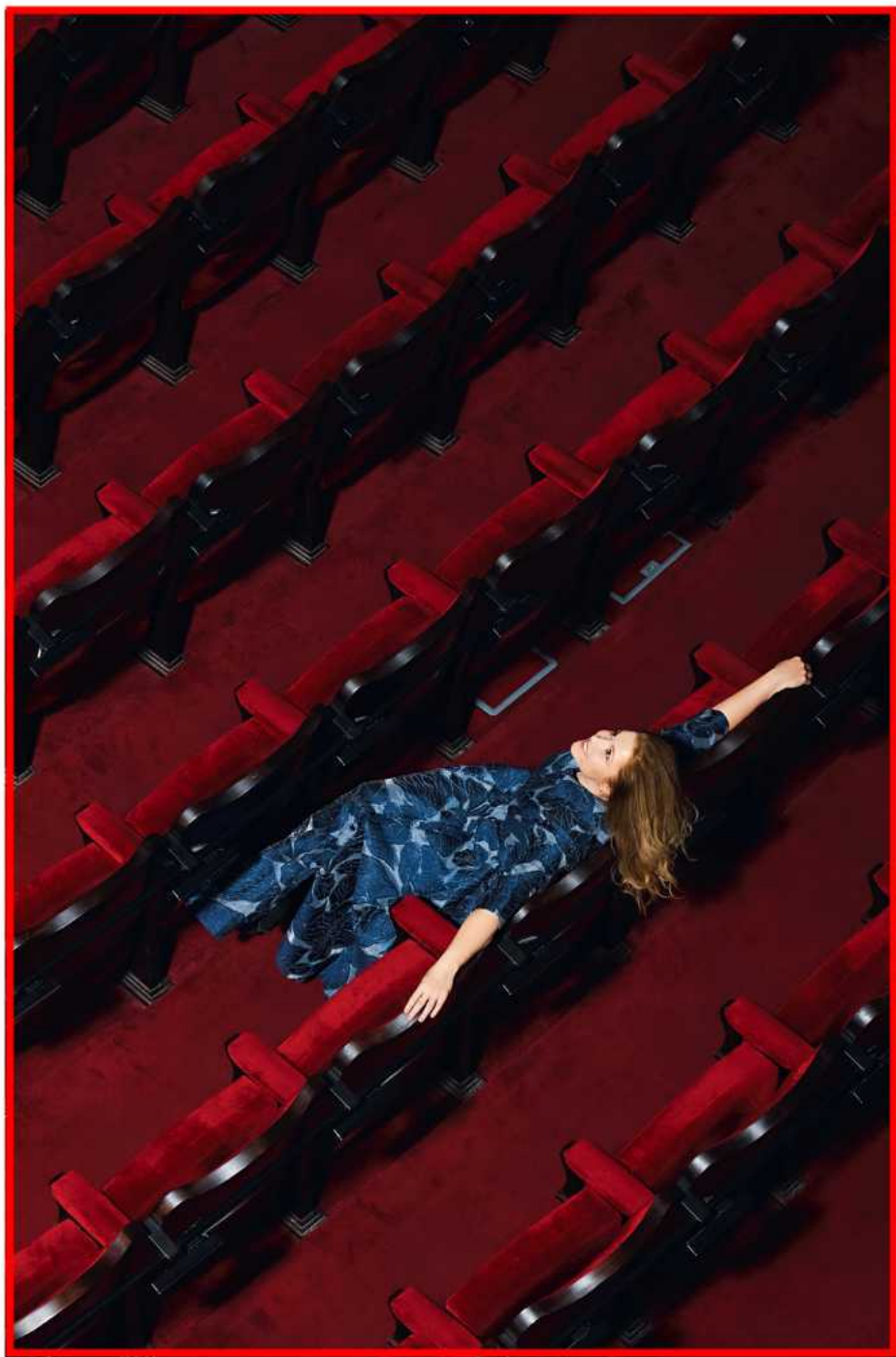
Sama nadšení k opeře nasála poprvé v šestnácti letech, když v Národním divadle moravskoslezském viděla Smetanovu Prodanou nevěstu. „V ten večer jsem se rozhodla být zpěvačkou. Nějaká klidná voda ve mně se vzbouřila a druhý den jsem šla za učitelkou zpěvu s tím, že se chci připravit na zkoušky na konzervatoř," vrací se o roky zpět. Hudba byla v jejím životě přítomná vždycky, ale jen jako zábava: tatínek hrál na housle, babička zpívala i její starší sestra má muzikální nadání.

V Prodané nevěstě později Kateřina Kněžíková dostala svou první roli a stejně tak s ní obnovovala kariéru po prvním mateřství. To už dobře věděla, že musí umět vyčnívat z uměleckých škatulek a najít vlastní cestu. Paradoxně jí k tomu pomohlo právě mateřství. „Že můj hlas dozrává, je velký a je opravdu přítomný v hledišti, jsem si začala uvědomovat poměrně pozdě, až po třicítce, po narození první dcery. Byť jsem si tím tehdy ještě nebyla jistá, zlom byl slyšet. Začala jsem si více vydobývat svůj prostor a pochopila, že spousta věcí, které jsem slyšela, byly mylné. Po druhém porodu to už bylo úplně jasné," vzpomíná.

Buldozer na hraně záruky. Ostatně dva návraty na pódia po mateřské jí přinesly dvě velmi odlišné zkušenosti. Poprvé začala Kateřina Kněžíková s koncertováním půl roku po porodu a na celé představení si troufla až po tři čtvrtě roce. „Ze všeho jsem měla obrovský strach. Všichni mě strašili, že když začnu moc brzo, mohlo by to mít následky na hlas," líčí. V té době se stala nejdůležitější pečující osobou její maminka – druhým manželem, jak Kněžíková s nadsázkou říká.

Po narození druhé dcery začala pracovat dřív, zhruba po třech měsících. Příležitostí k vystoupení

el5 magazín - únor 2026 - 45

bylo tolik, že je nešlo dokola odmítat. „A taky jsem se těšila na pódia. Byla jsem v těhotenství nemocná a nevěděla, jestli se budu moct ke zpěvu vrátit. Hodně lidí se mě před prvním koncertem ptalo, jaké to bude a jestli to zvládnou. Neřešila jsem nic, byla jsem ráda, že jsem vůbec schopná existovat," popisuje. Jenže pocit, že musí všechny ty věci stihnout, Kateřinu Kněžíkovou záhy doběhl. Přišla únava, nemocná začala být častěji než obvykle. „Přesto jsem moc ráda, že jsem dokázala kariéru s mateřstvím spojit. Žádná role není tak důležitá, abych oželela roli matky," říká.

Kariéra běží dál a Kateřina Kněžíková se někdy cítí jako „buldozer, který všechno zvládne", jindy zase „poznává svoji expirační dobu". V takových chvílích si vzpomene na radu své profesorky na konzervatoři, že stejný čas, který věnuje zpívání, musí věnovat také odpočinku. Dřív se jí to ne vždy dařilo, dnes je už na sebe přísnější. Jako mnozí další pěvci chodí své hlasivky nechat odpočinout do kryokomory. „Hlasivky rychle regenerují a udržujete si vysokou míru imunity," popisuje výhody mrazivé kúry. Stejně otevřeně jako o složitém ženském údělu ve světě zpěvu mluví Kateřina Kněžíková také o rozdílech mezi českou a zahraniční hudební branží. Ten hlavní se týká nabídek práce. Zatímco ze zahraničí vždycky dostávala ambiciózní, někdy i takové, že si na ně netroufla, v Česku podle ní pořád hraje velmi silnou roli, kam si odborná veřejnost zpěváka zařadí na začátku profesní cesty. Anebo aspoň doteď hrát, nicméně to, jak je v hudebním světě vnímána „venku a tady, je stále diametrálně odlišné", říká pěvkyně.

Uhoněné věrné milování. Janáčkovský byl pro Kateřinu Kněžíkovou uplynulý rok a letos to nebude jiné. V únoru ji nejprve čeká premiéra Smetanovy

MAN-ŽELSKÉ ZPĚVY

Kateřina Kněžíková a Adam Plachetka se nepotkávají jen doma, společně také koncertují. A nahráli i dvě alba, na obou je doprovodil Symfonický orchestr Českého rozhlasu. První. Každý jen tu svou... z roku 2018, je výběrem z operních čísel Antonína Dvořáka a Bedřicha Smetany, druhé, letos v lednu vydané Operette gala, přináší melodie z nejslavnějších operet.

Čertovy stěny v Národním divadle v Brně, hned potom se však na stejné scéně představí jako Janáčková Káťa Kabanová. Následně ji čeká debut ve Státní opeře v Praze v roli Desdemony ve Verdiho Otellovi, pak ale zase Janáček a jeho Jenůfa. Druhou půlku roku zahájí na Dvořákově Praze v opeře Jakobín, festival Janáček Brno 2026 na přelomu října a listopadu jí však přinese hned tři příležitosti spojené s dílem moravského skladatele, který spolu s Antonínem Dvořákem patří ve světě k nejznámějším zástupcům tuzemské klasické hudby. V Brně bude zpívat Lišku Bystroušku, Káťu Kabanovou a také Glagolskou mši.

Když se k jejímu kalendáři přidá přeplněný plán Adama Plachetky na příští rok, je z toho opravdu těžký úděl. Nepřekvapí proto, že Kateřinu Kněžíkovou rozčilují romantické představy o zpívajícím páru – prý se jí na to ptá skoro každý a už se z toho stalo trochu klišé. „Že bych myla nádoby a v objetí jsme si jen tak zazpívali Věrné milování, je v mé představě úsměvné. Zpěv je naše práce, doma se oba učíme a připravujeme na představení," konstatuje. „Ale nemáme ji přítomnou víc, než je nezbytně nutné," dodává.

O dětech pěveckého páru už byla řeč. Pro mladší Barborku je hudba spíš zábava, zato starší Adélka má našlápnuto ve stopách svých rodičů. Když se Kateřina Kněžíková zeptá, jakou radu podobnou té o odpočinku, kterou dostala na konzervatoři, by pro ni měla, dlouze se zamyslí. A pak řekne, že by byla radši, kdyby si Adélka vybrala jiný životní cíl. „Tahle kariéra je do značné míry oběť. Děti to vidí – rodiče jsou dva zpěváci, co nejsou doma. Nevím, jestli jí můžu doporučit to všechno podniknout, protože nakonec může být dost zklamaná." Jednu radu ale Kateřina Kněžíková pro svou dceru najde: „Pokud si zpívání přece jen vybere, tak ať nikdy neztrácí radost." —